

produktu przez właściwe organy innego państwa członkowskiego, ze względu na jego działanie farmakologiczne, immunologiczne lub metaboliczne, jako produktu leczniczego w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej rozporządzeniem (WE) nr 1901/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r.

- 2) Właściwe organy państwa członkowskiego, w celu zaklasyfikowania jako produktu leczniczego na podstawie dyrektywy 2001/83, zmienionej rozporządzeniem nr 1901/2006, produktu zaklasyfikowanego już w innym państwie członkowskim jako wyrób medyczny opatrzony oznakowaniem CE na podstawie dyrektywy 93/42, zmienionej dyrektywą 2007/47, muszą, przed zastosowaniem postępowania w przedmiocie klasyfikacji przewidzianego w dyrektywie 2001/83, zmienionej rozporządzeniem nr 1901/2006, zastosować procedurę przewidzianą w art. 18 dyrektywy 93/42, zmienionej dyrektywą 2007/47, oraz, w razie potrzeby, procedurę przewidzianą w art. 8 rzezconej dyrektywy 93/42.
- 3) Produkt, który wprawdzie nie jest identyczny z innym produktem zaklasyfikowanym jako produkt leczniczy, ale zawiera ten sam składnik i działa w ten sam sposób co ów produkt, zasadniczo nie może być sprzedawany w jednym i tym samym państwie członkowskim jako wyrób medyczny w rozumieniu dyrektywy 93/42, zmienionej dyrektywą 2007/47, chyba że z uwagi na inną cechę charakterystyczną tego produktu, istotną w świetle art. 1 ust. 2 lit. a) rzezconej dyrektywy 93/42, konieczne jest, aby był on klasyfikowany i sprzedawany jako wyrób medyczny, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 133 z 5.5.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 3 października 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court — Irlandia) — Donal Brady przeciwko Environmental Protection Agency

(Sprawa C-113/12) (¹)

(Środowisko naturalne — Dyrektywa 75/442/EWG — Gnojowica ścińska wytworzona i składowana w gospodarstwie hodowli trzody chlewnej do momentu sprzedaży podmiotom prowadzącym gospodarstwa rolne, które wykorzystują ją jako nawóz na swoim terenie — Kwalifikacja jako odpady lub produkt uboczny — Przesłanki — Ciężar dowodu — Dyrektywa 91/676/EWG — Brak transpozycji — Odpowiedzialność osobista producenta za przestrzeganie prawa Unii dotyczącego odpadów i nawozów przez takie podmioty)

(2013/C 344/38)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Donal Brady

Strona pozwana: Environmental Protection Agency

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Supreme Court — Wykładnia art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, zmienionej dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. (Dz.U. L 78, s. 32) — Pojęcie odpadów — Gnojowica ścińska dostarczana przez hodowcę trzody chlewnej do rolników jako nawóz — Prawo państwa członkowskiego do wprowadzenia osobistej odpowiedzialności hodowcy w przypadku nieprzestrzegania przez rolników wykorzystujących jego gnojowicę jako nawóz na swoich gruntach prawa Unii dotyczącego kontrolowania odpadów

Sentencja

- 1) Artykuł 1 lit. a) akapit pierwszy dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, zmienionej decyzją Komisji 96/350/WE z dnia 24 maja 1996 r., należy interpretować w ten sposób, że gnojowica wytworzona w gospodarstwie intensywniej hodowli trzody chlewnej i składowana do czasu jej dostarczenia rolnikom w celu jej użycia przez nich jako nawozu a ich gruntach, nie stanowi „odpadów” w rozumieniu tego przepisu, lecz produkt uboczny, jeżeli producent zamierza sprzedać ją później na korzystnych dla siebie warunkach ekonomicznych, pod warunkiem że ponowne wykorzystanie gnojowicy jest nie tylko możliwe, lecz pewne, nie wymaga jakiegokolwiek wstępnego przetwarzania i jest stanowi kontynuację procesu produkcji. Sądy krajowe muszą sprawdzić, uwzględniając wszystkie istotne okoliczności charakteryzujące zawiste przed nimi sprawy, czy te różne kryteria zostały spełnione.
- 2) Prawo Unii nie sprzeciwia się temu, aby na producencie gnojowicy spoczywał ciężar wykazania, iż spełnione zostały kryteria pozwalające stwierdzić, że substancja taka jak gnojowica produkowana, składowana i sprzedawana w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym stanowi produkt uboczny, o ile nie prowadzi to do naruszenia skuteczności tego prawa, a zwłaszcza dyrektywy 75/442, oraz zapewnione zostanie przestrzeganie zobowiązań wynikających z tego prawa, a zwłaszcza obowiązku niepodporządkowywania przepisom tej dyrektywy substancji, które w zastosowaniu rzezconych kryteriów należy uznać zgodnie z orzecznictwem Trybunału za produkty uboczne, do których dyrektywa ta nie ma zastosowania.
- 3) Artykuł 2 ust. 1 lit. b) ppkt iii) dyrektywy 75/442, zmienionej decyzją 96/350, należy interpretować w ten sposób, że w braku transpozycji do prawa państwa członkowskiego dyrektywy Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego nie można uznać, iż odchody z hodowli wytworzone w ramach hodowli trzody chlewnej usytuowanej w tym państwie członkowskim są w związku z obowiązkiwaniem tej dyrektywy „objęte inną legislacją” w rozumieniu wymienionego przepisu.

4) Przy założeniu, iż gnojowicę wytworzoną i przechowywaną w gospodarstwie hodowli trzody chlewnej należy zakwalifikować jako „odpady” w rozumieniu art. 1 lit. a) akapit pierwszy dyrektywy 75/44, zmienionej decyzją 96/350:

— art. 8 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że bez względu na warunki nie dopuszcza on udzielenia rzeczonemu posiadaczowi zezwolenia na usuwanie tych odpadów poprzez ich sprzedaż rolnikowi wykorzystującemu je jako nawóz na swoich gruntach, jeżeli okaże się, że rolnik ten ani nie posiada zezwolenia, o którym mowa w art. 10 wspomnianej dyrektywy, ani nie jest zwolniony z obowiązku posiadania takiego zezwolenia i zarejestrowany zgodnie z przepisami art. 11 tej dyrektywy; oraz

— art. 8 w związku z art. 10 i 11 wspomnianej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby zbicie odpadów przez wspomnianego posiadacza na rzecz rolnika wykorzystującego je jako nawóz na swoich gruntach i posiadającego zezwolenie wymienione w rzeczonym art. 10 lub zwolnionego z obowiązku posiadania takiego zezwolenia i zarejestrowanego zgodnie z rzeczonym art. 11 było poddane warunkowi ponoszenia przez tego posiadacza odpowiedzialności za przestrzeganie przez rolnika przepisów mających zastosowanie do czynności odzyskiwania wykonywanych przez tego rolnika na mocy prawa Unii dotyczącego gospodarki odpadami i nawozami.

(¹) Dz.U. C 151 z 26.5.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 26 września 2013 r. — Republika Francuska przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-115/12 P) (¹)

(Odwołanie — Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (EFRR) — Wspólnotowa interwencja strukturalna w regionie Martyniki — Zmniejszenie pomocy finansowej — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Zgodność działań z przepisami Unii — Koordynacja procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane — Dyrektywa 93/37/EWG — Artykuł 2 — Pojęcie „bezpośredniego subsydiowania” — Pojęcie „obiektów sportowych, rekreacyjnych i wypoczynkowych”)

(2013/C 344/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard i N. Rouam, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Dintilhac i A. Steiblytė, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawie T-488/10 Francja przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr C(2010) 5229 z dnia 28 lipca 2010 r. w sprawie cofnięcia części wkładu Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) z tytułu jednolitego dokumentu progra-

mowania celu nr 1 na rzecz wspólnotowej interwencji strukturalnej w regionie Martyniki we Francji — Koordynacja procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane — Pojęcie „bezpośredniego subsydiowania” — Pojęcie „obiektów sportowych, rekreacyjnych i wypoczynkowych” — Naruszenie prawa — Brak uzasadnienia.

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 138 z 12.5.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 3 października 2013 r. — Bernhard Rintisch przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Bariatix Europe Inc. SAS

(Sprawa C-120/12 P) (¹)

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 74 ust. 2 — Rozporządzenie (WE) nr 2868/95 — Zasada 50 ust. 1 akapity pierwszy i trzeci — Sprzeciw właściciela wcześniejszego znaku towarowego — Istnienie znaku towarowego — Dowody przedstawione na poparcie sprzeciwu po upływie terminu wyznaczonego w tym celu — Nieuwzględnienie — Swobodna ocena przysługująca izbie odwoławczej — Przepis odmienny — Okoliczności stojące na przeszkodzie uwzględnieniu dodatkowych lub uzupełniających dowodów)

(2013/C 344/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bernhard Rintisch (przedstawiciel: A. Dreyer, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik), Bariatix Europe Inc. SAS

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawie T-62/12 Rintisch przeciwko OHIM, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez właściciela słownych i graficznych krajowych znaków towarowych „PROTI”, „PROTIPOWER” i „PROTIPLUS” dla towarów należących do klas 29 i 32 oraz krajowej nazwy handlowej „PROTITOP” dla towarów należących do klas 29, 30 i 32 na decyzję R 740/2008-4 Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 15 grudnia 2008 r. oddalającą odwołanie od decyzji